

det 16 i Rigsdagsnævnet, men det omvendte kunde jo lige saa godt træffe sig, saa at altsaa det første Parti fik 16 Medlemmer og det andet 14, og denne Usikkerhed med Hensyn til, hvilket Parti der faar Flertal, vilde formentlig virke i høj Grad til paa Forhaand at fremfalde Enighed. Ja, naturligvis kan man opstille saadanne Eksempler, som gaa ud fra den Forudsætning, at der kun er to store Partier, der staa over for hinanden; men det er jo klart, at det ogsaa kun er, naar disse Partier staa saa lige over for hinanden, som den ærede Forslagsstiller forudsætter, at denne Usikkerhed kommer frem. Derjom Forholdet derimod er det, at det ene Parti normalt kan regne paa 12 og det andet paa 18, saa spiller det kun en meget ringe Rolle, om muligvis paa Grund af Valgmaaden det ene Parti faar 13 og det andet 17. Der er jo da her intet Moment, der kan paavirke det større Partis Tilbøjelighed til Imødekommenhed. Jeg ser da ikke andet, end at dette Rigsdagsnævn er en Omfribning, en anden Form for den forenede Rigsdag; thi enten man tager $\frac{1}{6}$ af Medlemmer i begge Ting, eller man tager hvert Ting i dets Helhed, vil det i Virkeligheden paa lidt nær give det samme Resultat. Det ene kan være mere praktisk end det andet, idet det jo er lettere at forhandle i et mindre Udvalg, men i Realiteten er det den forenede Rigsdag, der fremstiller sig. De Indsigelser, som vilde komme frem paa Grund af Tingenes ulige Styrke i Henseende til Medlemsantal, vilde da ogsaa her øve en afgørende Indflydelse. — Den ærede Forslagsstiller har anset det for nødvendigt at fikse Antallet af dette Ting's Medlemmer til 114. Jeg skal herom tillade mig at bemærke, at da vi fra vor Side i Fjor gik ind paa en Valglov, som satte Medlemsantallet til 114, saa var det under bestemt Hævdelse af, at der ikke derved gaves Bybefolkningen og særlig Kjøbenhavn den Ret, der tilkom den. Naar vi gik ind paa det, var det, fordi vi mente, at det i Øjeblikket var det eneste og bedste, der kunde sættes igennem, og vi maatte derfor forbeholde os, naar gunstigere Lejlighed gaves, at søge at tilvejebringe et noget ligeligere og retfærdigere Forhold. Det er imidlertid klart, at naar man uden nærmere Bestemmelser fastsætter Antallet til 114, saa vil ikke blot enhver saadan Mulighed for Udligning af disse Uligheder falde bort, men vi staa da endog saa over for en bestandig voksende Ulighed i Kredsene. Jeg tror ikke, det vil være muligt her i Tinget at faa Stemning for at fastslaa 114, uden at man tillige fastsætter Bestemmelser, som sikre en nogen-

lunde lige Størrelse af de enkelte Kredse i Tidens Løb. Men det, som er Hovedsagen, er jo, at selv om man her fikserer Tallet og bliver staaende ved de 114, saa er dette Ting næsten dobbelt saa talrigt som det andet, og en forenet Rigsdag eller et Rigsdagsnævn, der repræsenterede den forenede Rigsdag, vilde derfor være det samme som at Landstinget skulde gaa ind paa Folketingets Afgørelse. Medens Landstinget nu staaar som ligeberettiget over for Folketinget, staaar som 1 af 2, skulde det altsaa nu reduceres til at blive omtrent $\frac{1}{3}$ af det forenede Antal af den forenede Rigsdag. Jeg tror ikke, at det andet Ting vil gaa ind paa en saadan Bestemmelse, og jeg ser heri en afgjort Hindring for Vedtagelsen af det foreliggende Forslag, medens det paa den anden Side forekommer mig klart, at vilde man udtænke Foranstaltninger, som skulde modvirke dette, opveje dette, saa vilde det være sandsynligt, at det vilde møde en tilsvarende Modstand her i Tinget. Jeg tror derfor ligesom den foregaaende ærede Taler, at der næppe vil komme noget Resultat ud af den fortsatte Forhandling om dette Forslag. Desuagtet mener ogsaa jeg, at det vil være rigtigt at henvise det til et Udvalg, og at dette Udvalg kan overveje baade i Almindelighed, om Tiden skønnes at være kommen til at træffe saadanne Forfatningsbestemmelser, som her omhandles, og om der mulig kunde findes andre Veje, hvor der kunde have større Udset til at vinde Tilslutning fra de forskellige Sider. Dersom dette sker, skal Høire for sit Vedkommende være fuldt villig til at yde sin Samvirkning i saa Henseende.

J. Bøjsen: Efter Grundlovens § 95, der handler om Fremgangsmaaden ved Forandringer af Grundloven, hjemles der i særlig Grad Regeringens Initiativet til saadanne Forandringer. § 95 siger nemlig, at naar et saadant Forslag er vedtaget af Rigsdagen, og Regeringen vil fremme det, saa opløses begge Tingene, og Forhandlingerne føres ad denne Vej videre. Ved denne Bestemmelse er Regeringen stillet i et særligt Forhold til Initiativet over for Grundlovsforandringer, og jeg havde derfor ventet, at man straks havde hørt den højtærede Regerings Stilling til et saadant Forslag som det foreliggende. Imidlertid er det private Initiativ jo selvfølgelig heller ikke ubeløst her, og jeg kan saa meget mindre sige det, som jeg selv for nogle Aar tilbage har været Medforslagsstiller til et Grundlovsforslag for at se, hvad Modtagelse det